بله ډیوه

د

Ketabton.com

گل پاچا الفت

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

سر لیك:	مخ:
خپله ژبه	۱-۲
خپل ملیت ساتل	۲-۳
حرکت او ويښتوب	۴
لوئیدل او جدیت	۵-۶
پوره ژوندون	۷-۸
د ژوند مقصد	۸-۱۰
ګڼل	۱۰-۱۱
زړه او سترګي	۱۱-۱۲
زه دي پيژنم	۱۲
حقيقت	۱۳-۱۴
دمحبت رڼا	۱۴
شعر اوادب	۱۴-۱۵
شاعر او عالم	۱۵-۱۷
دتوري رڼا	۱۷-۱۹
خوږژوند	۲۰-۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

خپله ژبه

دغه لمر چې پاس په آسمان کې زمونږ دپاسه ځليږي اوپخپل نوراو حرارت دځمکې دمخ په بوټو او ژونديو شيانو کې دنشوې نما قوت پيداکوي همدغه شان يو بل معنوي لمرهم شته چې وړانګې اوپلوشې يې دانسان په زړه او دماغ ولېږي او له انعکاس څخه يې افکار او خيالات پيداکيږي، دا افکار يا خيالات چې د الفاظو او کلماتوپه جامه کې څرګندشي نطق، خطابه، شعر موعظه، نصيحت او داسې نو ورته ويل کيږي چې داټول دژبې ترعمومي عنوان لاندې راځي او انسان ورباندې له نورو حيواناتو امتياز پيداکوي.

نوويلی شو چې زمونږ الفاظ او کلمات تش هغه اصوات نه دي چې له مرغانو او نورو حيواناتو اوريدل کيږي، بلکه دا زمونږ دزړه غږ او د فکر فانوس دی چې زمونږ فکري رڼا او نور زياتوي او مونږ په همدغه وسيله کولی شو چې يودبل په مقصد پوه شو اويوله بله فکري او معنوي استفاده وکړو. دابايد مونږ ومنو چې که انسان دنطق او ويناقوت نه لرلی او دافکار و او خيالاتو د جريان د پاره يې دا مجرا نه درلودی هيڅکله به دغه ذهني او عقلي ارتقا نه وه کړي اونه به يې له نورو حيواناتو دومره توپير درلود. نو زمونږ ويناکه څه هم د هغې رڼا زيرنده ده چې له يوه ډير لوړاسمانه زمونږ ذهن ته راښکته کيږي مګر ددې رڼا په زياتوالي کې زښت ډيرتاثير اودخل هم لري چې بايد په ډيرزيات اهميت ورته قايل شو.

داهم بايد وويل شي چې ددغه معنوي لمر فيضان چې انسان ورځنې فکري رڼا اخلي اوژبه ورځنې پيداشوي ده، دا هم لکه دابل لمرد مناطقو اومملکتو دجغرافيوي وضعيت په لحاظ مختلف تاثيرات لري اولکه چې يو مملکت له بل ځينې پخپلو مخصوصو بوټو او حيواناتو امتياز پيداکوي اومعناً بيليږي، قامونه هم يوله بله پخپله ملي او مخصوصه ژبه جلاکيږي او داهيڅ امکان نلري چې دمځکې دمخ ټول انسانان په يوه ژبه وګړيږي، بلکې داطبيعي اومنل شوی قانون دی چې هرملت به ځانته ژبه لري، اوپخپله ژبه کې به علمي اومعنوي ارتقا کوي همدغه سبب دی چې يوسړی په ډير زيار او زحمت هم په پردۍ ژبه کې داسې اديب کيدی نشي چې له اهل زبانو څخه يې هېڅ فرق ونشي، داځکه چې دبلې ژبې الفاظ او کلمات دده دهغو دقيقو القاآتو ترجماني نشي کولی چې دی پخپله ژبه کې ور ځينې تعبير کولی شي، نو ضرور دده ذهني او دماغي واردات بې تعبيره پاتې کيږي او د فکرلار يې بنديږي چې ديته بايدفکري اومعنوي اختناق ووايو.

نوملتونه هم لکه اقليمونه او مناطق د اجتماعي ناموس او طبيعي نظام له اغيزې لاندې دي چه هيڅکله ورځينې سرنشي غړولی او حتماً ورسره موافقت کوي، که څوک له دې قانون مخالفت کوي او غواړي چې په بله ژبه کې دعلم او عرفان، ادب او بصيرت خاوند شي هغه داسې مثا ل لري لکه چې دتودو ملکو مخصوص بوټي په سړو ملکوکې کرې ياديوه موسم کرهڼه په بل کې کوي. داڅرګنده ده چې له دغسې سعی او عمل ځنې هېڅ نتيجه نه اخيستل کيږي او داراز زيار او زحمت انسان نشي مسعود کولی.

که يوملت وغواړي چې خپل احتياجات په بله ژبه پوره کاندې او په پردۍ ژبه کې د علم اومعارف خاوند شي ښايي چې پخپل جدوجهد ځينې معلومات لاس ته راولي اولږڅه خپله مخه رڼاکړي، مګر دارڼا به لکه دغلو ډيوه ډيره ضعيفه او خړه وي چه په نري شما ل به مري او هيڅ دوام به نلري. که ملت دبل په ژبه څه زده کوي هغه زده کړه به لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دطوطي اومينا زده کړه تش دژبې په سر وي او زړه ته به هيڅ لارنلري په داسې ملت کې هيڅکله دفکري نشوې او ارتقا هيله نه کيږي او نه په علم اوادب کې سمه اوصحيح لارو ورته پيداکيږي، دا راز ملتونه هميشه خپلې سترګې غړوي مګرڅه نه ويني. نو مونږ بايد اورمرو خپله ژبه ژوندۍ کړو او دعلم وعرفان ډيوه پکې بله کړو ځکه چې دا ژبه دملت په ذهن او زړه کې ځای لري او په رڼا باندې يې طبعاً دملت ذهني او دماغي خونه روښانه کيږي او ډير ژر دمعارف پلوشې دوطن په هره خواکې خپريږي.

خپل مليت ساتل

هرملت بعضې مخصوص شيان لري چې که سړی هغه ورځينې لرې کړي هيڅ امتيازورته نه پيداکيږي.
دهمدې لامله هر ژوندی او بيدار ملت خپل ټول ملي شيان لکه: رسوم او اداب، ملي موسيقي اوملي ادب، ملي ژبه اوملي روايات، ملي ذوق او ملي اخلاق په ډيرښه شان ساتي اوهېڅکله ځان دبل قوم په ځيرنه ښکاره کوي. بعضې ملتونه پدې باب کې دومره ډير احتياط کوي چه خپل خرافات اوبيمعني شيان چې هېڅ فايده پکې نه وي هم له لاسه نه باسي اوډير ورباندې ټينګ وي. يوملت له بل ځنې علم، فن اوصنعت اخلي خوملي خصايص يې هيڅکله نه قبلوي مګر ځينې ضعيف النفس ملتونه چې دنورو ترتاثير لاندې راغلي، خپل ملي ذوق اواحساس يې ورک کړيدي ځکه چې هغوی ته خپل هرڅه بدمعلوميږي او پردی هرڅه ورته ښه ښکاري نوپه هرشي کې د نورو تقليدکوي او دمليت په معنی هم هيڅ نه پوهيږي خپل ځانونه ورته ډيرټيټ اوښکته ښکاري، ښه اوبد دنوروپه ذوق ځانته معلوموي او له ځانه هيڅ فکر نشي کولی.
که سړی ديوه قام ازادي اوخپلو اکي دروح اونفس له خواپه نظرکې ونيسي نوپوره ازادي او حقيقي خپلواکي هغه قوم لري چې پخپل فکرکې دبل قوم ترتاثير لاندې نه وي راغلی يعني په غير شعوري طورپه بل قام پسې نه وي روان، نه يې ذوق دبل دذوق تابع وي اونه دبل قوم فکرله خپل فکره ښه ګڼي.
هرکله چې پښتون يوتوريالی اوننګيالی ټبردی چې تراوسه په دنياکې په جګواو هسکو سترګو ژوندون کوي او هيڅکله ورته بل څوک له ځانه لوړاو سترنه ښکاره کيږي نو طبعاً بايدخپل ملي خصوصيات اوپښتني مميزات په ښه شان وساتي او هيڅکله يې له لاسه ونه باسي.
دپښتنوملي اخلاق اوخويونه چې په پښتونواله ورځنې تعبيرکيږي دمليت ستنې اومهم ارکان دي چې په اجتماعي حيات کې ډيرزيات قيمت او اهميت لري او حقيقي تهذيب پکې ليدل کيږي، دپښتنوصاف اوربښتيا ويل، پخپل عهد اوقول له سراو ماله تيريدل، له ضعيفانو او بې وزلوسره مرسته او کومک کول داټول هغه صفات او خويونه دي چې پښتانه يې دښتونولۍ ارکان اوشروط ګڼي.
دپښتنوملي تربيه هم پر يوه داسې اساس باندې قايمه ده چې له نننې حيات او ژوندون سره پوره موافقت لري داقوم اوس ديته نه دی محتاج چې څوک ورته دشجاعت او زړورتوب درس ورکړي يايې دزيار ايستلو او زحمت ګاللو لپاره تربيه کاندې ځکه چې دوئ ته خپل مليت داتعليم ورکړيدی چې بايد هيڅ کاورته په دنياکې ګران او مشکل معلوم نشي او له هيچا ځينې يې سترګه ونه سوزي. وګورئ! يوپښتون کله چې خپل ځان ستايي نووايي چې زه اسمان ته تيره غورزوم او سرورته نيسم، صفتونه خو نورهم ډيردي مګر هر قوم او هرڅوک له خپل ملي ذوق اواحساس سره سم يوصفت ځانته غوره کوي اوفخر ورباندې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومعلومه شوه چې پښتنوته له مشکلاتو سره مقابله کول او ګرانوکاروته سرنيول ډيرښه ښکاريږي او داقوم د هرراز سختيو مقابلې ته تياراومستعددی. دي قوم ته له هرچا ځنې خپل ځان لوړښکاري اوتل پخپل مليت اوپښتونواله افتخار کوي، دهمدي لامله دقسم په ځای کې وايي:

پښتون به نه يم که داکار مې ونکړ.

نورقومو نه که عزة النفس او ځان ښه ګڼل ياپخپل مليت باندې فخر کول کيسې زده کوي دوئ ته خپل محيط او مليت دا ورښيي او بل معلم ته يې هيڅ حاجت نه پيښيږي.

د پښتنو مليت او ملي اخلاق ددوئ له نامه سره تړلی شی دی.

که څوک دپښتنوپه کلو او قبايلوکې وګرزي دابه ورته معلومه او ځرګنده شي چې پښتانه هغه چاته پښتون نه وايي چې هغه يوازې په پښتوخبر ې کولی شي اونه پښتو يوازې ددغو مخصوصو الفاظو اوکلماتو لپاره استعاليږي ځکه چې ددوئ دمحاوراتو او اصطلاحاتو په نا ليکل شوي قاموس کې دا دوه کلمې خوراډير معاني لري، چې ددې قوم ټول صفات او مميزات پکې راځي.

نوموږ بايد خپل ملي اخلاق اوپښتونواله په ښه شان وروزو او د خپلو تيرو پښتنو هغه خويونه چې بايد انسانان او انسانيت وربانديې فخر وکړي تل په نظرکې ونيسو.

زموږ اسلاف او پخواني برسېره په دې چې توره او توريالتوب ورځنې په ميراث پاتې دی دنورو لوړو اوښو صفتو نو خاوندان هم و چې هيڅ قوم کې په طبيعي او غريزي ډول نه ليدل کيږي.

دوئ مهذب او خوشبين و، دوئ پخپل ناموس ډير ټينګ و او بل چاته يې هم هيڅکله په سپکه سترګه نه کتل، په هر ميدان او هرډګر کې دظالمانو دښمن او دمظلومانوملګري و، هر چابه چې دوئ ته ننګ راوړله سراوماله به وربانديې تيريدل اوهغه به يې تر خپل سيوري لاندې په ډيرښه شان ساته.

خپله سيمه به يې ډيره درنه ساتله او پخپله يوه ولښت مځکه به يې خپل سرونه ورکول، هيڅکله يې په دنياکې دبې ننګۍ ژوندون نه کاوه او نه به يې دچاپيغورخپل ځانته پريښوده، خپل نوم ورته له هرچا ځنې ښه ښکاريده او دپښتونولۍ آب وآبرويې په ډير ښه شان ساتله، نوموږ بايد خپل ټول ملي شيان او ملي اخلاق له هر چاځنې ښه وګڼو او پخپله پښتونواله ونازيږو، کوم طبيعي جوهر او معنوي ښيګڼې چې موږ لرو هغه په بل هيڅ قوم کې نشته او نه يې پيداکولی شي، که څه هم په فن اوصنعت کې له موږ ځينې ډير وړاندې او مخکښ وي.

نو موږ بايدله نورو اقوامو ځنې فنون او صنايع، علوم اومعارف واخلو د نورو سياست او معاشرت، کړه وړه هرڅه ځانته معلوم کړو مګر د هغوئ په ظاهري ښايست او ښکليتوب خپل زړه بای نلو او نه خپل ملي ذوق دچاپه تقيلدکې ورکړو، موږ بايدد پښتونولي بڼ جوړ کړو او لکه بلبلان دنورو دباغ په ګلانو ونه تيريږو.

موږ بايد دخپلې ملي ژبې له ژوندي کولوسره سم خپل معنويت او مليت پوره ژوندی کړو او لفظاً و معناً ځانونه پښتانه کړو، موږ بايد دخپلې ملي ژبې په فانوس کې د پښتونولۍ رڼا او دعلم وعرفان نور دواړه جمع کړو او پښتو اوپښتونواله يوځای وروزو.

اوعقيده ولروچې زموږ خاوره دتهذيب او ښو صفتونو زانګووه او دتاريخ په حق شهادت دتهذيب پلوشې زموږ د ملک او زموږ دپلرو داعمالو د هنداري څخه په دنياکې منعکس شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حرکت او وینښتوب

لمر ختلی او وړانګې یې له درونخې نه کوټې ته راپرې وتلې دي. یووړوکې ماشوم چې نوی له خوبه راپاڅیدلی په کټ کې ناست دی او د لمر پلوشو ته هر ساعت لاس وراچوی مګر هیڅ شی لاس ته نه ورځي اوموټې یې هماغسې تش پاتې کیږي دی پدې نه پوهیږي چې دا وړانګې زمابه سترګوکې ځای لري او هیڅا ته لاس نه ورکوي.
او ه! واړه اوکوچنیان څه عجیبه طایفه ده او څنګه شیانو پسې هڅه کوي. دوئ چې کله خپل ځان په هنداره کې ووینې هم لاس وراچوي او منګولې ورسره لګوي، دوئ ته خپل ځان هم پردی ښکاري او دخپل سرخولۍ هم دبل ګڼې که ښه فکر وکړو مونږ هم لکه دوئ له خپل ځا ن سره په جګړه اخته یو او په همدغسې شیانو پسې هڅه کوو خودومره فرق شته چې دوئ ته خپل شی هم دبل ښکاري او مونږ د نوروما ل هم خپل ګڼو، دوئ په ورنې کې کلک ترلی وي سره له دې لاس اوپښې خوزوي او خپل ځان خلاصوي مګر مونږ بې ترلو هم هیڅ حرکت نه کوو او ځای په ځای پراته یو. هو! مونږ او واړه دومره ډیر فرق نلرو که مونږ هم لکه دوئ د خپل ځان او وطن لپاره څه کارنشو کولی یاواړه یو اویا ویده.
هو! خوب هم یوعجیب کیفیت دی. یوه شپه چې زه په درانه خوب ویده وم او تندې راباندې ډیره غلبه کړې وه نوما به لوی لوی سیندونه او ولې لیدلې اوهر ساعت به مې اوبه څښلې خومړیدم به نه اوتنده به مې نه ماتیدله، کله به مې په لویو ډنډو کې لمبل او کله به مې په لوی سیندکې غوټې وهلې، مګرله خوبه راپاڅیدم لاس مې هم لوند نه و او سخت تږی وم.
دویدو قومو نو ټول کارونه به البته همدغه شان وي چې هیڅ نتیجه به نلري، دوئ به ګمان کوي چې مونږ کارکوو او ګرزو مګرپه حقیقت کې به ځای په ځای پراته وي او هیڅ به یې نه وي کړی.
خوبونه هم ټول یو راز نه دي ځنې خلک ویده دي او په خوب کې خبرې کوي، بعضې لا داسې هم وي چې له ځایه پاڅیږي او ګرزي مګر ویښ نه وي. دچا خوب ډیرزیات او دروند وي چې په چیغو هم نه راویښیږي او ځینې کسان په یوه نرې ګنګوسې ویښ شي، نو ویښول که څه هم دویښوونکی کاردی مګر دویدو حا ل پکې ډیر تاثیر لري همدغه سبب دی چې دیوه ځای شاعران ډیر ژر خپل قام ویښولی شي او دبل ځای شاعران دا افتخار نشي ګټلی او دشورنارې یې دهواپه امواجوکې بې فایدې ورکیږي.
ویښول هم ډیر اقسام لري سړی ټول خلک په یوشان نه ویښوي، کشرانو ته سړی نارې وهي اوښوروي یې مګرځینې کسان په چاپې کولو او کښیمنډلو بیداریږي. پدې عصر کې چې ویښتوب ترهرڅه ضروردی باید هیڅوک ویده پاتې نشي، هرڅوک که دخپلو خواخوږو په نارو نه ویښیږي نودښمنان یې دبرچوپه څوکو ویښوي، اوهسې یې نه پریږدي، نو باید ویښ شومګر داسې ویښ نه لکه واړه هلکان چې له یوه خوبه راپا څیدلې او په بل شان خوب کې پراته دي.
لاس اوپښې ښورول ضروردي خوداسې نه چې سړی د وړانګو په نیولو خپل وخت تیرکړي، وړانګې هم سړی نیولی شي او پوره استفاده ورځینې کیږي مګر هله چې سړی پوره ویښ وي او دزړه سترګې یې هم غړولې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوئیدل او جدیت

لکه چې دباغ بوټې اونیالګي ورځ په ورځ لوئیږي او وده کوي همدغه شان انسانان هم د رشد او تکامل لورته روان دي، مګر هېڅوک دا مسیر په سترګو نشي لیدی او هره شیبه یې په تفاوت نه پوهیږي، کله چې نباتات له مځکې نوي راځګ شي له خاوروسره برابروي او بیا لانه لیدل کیږي.
مګر څه موده وروسته ښایسته ډېرلوی شوي وي او ښه وده یې کړې وي، دا لویوالی یوځل نه پیښیږي بلکې له ابتدا څخه په یوه داسې تدریجي صورت جاري وي چې څوک یې هره ورځ فرق نشي محسوس کولی مګر هیڅوک ورځنې انکار هم نشي کولی، دنیاهم له خپلو ټولو موجوداتو سره همدغه شان د ترقی په لور روانه ده که څه هم مونږ پکې پټې سترګې پراته یواو حرکت یې نه وینو دغه نشو و نما چه په کائناتو کې په طبیعي صورت جریان لري او هیڅوك یې مخه نشي نیولی کله کله دبعضې عواملو په اثرکې له طبیعي حاله وزي او تغیر پکې پیښیږي.
هو! انسان دا اقتدار لري چې د طبیعت سیرد خپل تدبیر په مرسته ګړندی کړي او پخپله روزنه او زیار یو باغ ډېر ژر سمسور کاندي دانسان جدیت او فعالیت هم په حقیقت کې همدغه معنی لري چې دی له طبیعت سره یولاس شي اوخپل تاثیر څرګند وښیي.
کله کله سړي پدې راز بحثونو کې له ځینو کسانو اوري چې په هر کارکې اعتدا ل ښه دی او ډیره بیړه ښه نه ده .
هو! اعتدا ل ښه دی اوپه هیڅ کار کې دومره بیړه نه ده په کار چې سړی پخوا له فکر کولو یوه کارته ملاوتړي او داسې منډې پکې ووهي چې په یوه شیبه کې ځان دومره ستومانه کړي چې بیا دوه ساعته ځای پرځای پروت وي او دحرکت نه وي مګر داسې هم باید ونشي چې سړی اعتدا ل دځان لپاره پلمه کړي او ټول کارونه طبیعي جریان ته وسپاري.
وګورئ! اوسپنه یانور فلزات پس له ډیرو قرنو اوپیړیو دیوه مناسب حرارت اوطبیعي تحول په اثرکې داصلاحیت پیداکوي چې بعضې الات او اسبابونه ورځنې جوړشي، مګر کوم وخت چې صنا عتي فابریکو او دانسان لاس ته راورسیږي ډیر ژر هر راز تحولات قبلوي او دانسان جدیت او فعالیت ته ځان تسلیموي.
نو دطبیعت سیر همیشه پداسې طور جارې وي چې لیدل کیږي نه مګر دانسان دفعالیت اغیزه ښکاره اوڅرګند وي.
په هرځای او هر مملکت کې چې دجدیت څرخونه په بیړه چلیږي هلته په ټولو شعبوکې ښکاره پیشرفت لیدل کیږي او ورځ په ورځ په کارونوکې تفاوت محسوس کیږي نوباید هر سړی دخپل جدیت او فعالیت له مخې هر راز موانع لرې کړي او مخ وړاندې لاړشي، پدې لارکې که سړي ته هر څومره پیچومې مخې ته راشي باید سترګې یې ورته سپینې نشي او اسانه یې وګڼي.
سړی که په یوه قوي زړه او د امکان په سترګه هرشي ته ګوري هغه ته ډېر موانع نه پیښیږي او څه شی یې مخه نشي نیولی، مګرهغه کسان چې ضعیف النفس دي هغوئ پخپله ځانته موانع پیداکوي او دومره اهیمت ورکوي چه داقدام تصورهم نشي کولی. ډیر خلک یوازې دهمدې لامله چې یو کار ورځینې خراب نشي هیڅ کارته زړه نه ښه کوي اوله هرشي ځنې ډډه کوي، زما په خیا ل دغه راز ذهني موانع له ټولو موانعو ځنې ډیر تاثیرلري، څوک چې له خپل پیشرف سره مینه اوعلاقه لري هغه باید دا رازفکرونه بیخي له ځانه لرې کړي او خپل هغه حرکت چې دده د نقصان اوتاوان موجب کیږي هم له سکونه ښه وګڼي.
سړی باید په لوی لاس خپل ځان یابل ته ضرر ونه رسوي مګرله موهوم ضررځنې هم دومره ونه ډارشي چې هیڅ کارته لاس وړاندې نکړي او لاس ترزنې ناست وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان ډيرو زيانو او تاوانو ځيني يوه ډيره قيمتي اومهمه فايده اخلي چې هغه تجربه ده، څوک چې دژوندون په حقيقي مفهوم پوهيدلی وي چې حيات بې له حرکت او جديت ځيني بل شی نه دی او دا هم ورته معلومه وي چې ددنيا ټول ژوندي شيان دهمدغه ورزش په مرسته قوت او طاقت مومي هغه هيڅکله په ځای کښيناسته نه قبلوي.

وګورئ! کوچنيان او واړه دخاپوړو او ښخيدلو په ذريعه خپل غړي قوي کوي او په سکون نه راضي کيږي.

داځکه چې دحيات له قانونه خپل سرنه غړوي اوکه هر څومره پخپلو حرکاتو کې تکليف ووينې اوهر ساعت پرمخه ولويږي بيا راپاڅيږي اوپخپلو پښودريږي، داګرزيده او ښوريده دوئ خپل کارګني او هيڅکله له خپلې موريا پلار ځيني پکې مرسته نه غواړي.

هرڅوک چې غواړي له خاورو ځيني خپل سر را هسک کړي او پورته شي يا په بل عبارت د بلې ورځې لپاره ځان قوي کړي هغه بايدله دغسې پرزېدلو او ولیدو و نه ډارشي او نه په دا راز واقعاتو چې دحيات په لاره کې هر چاته پيښيږي دومره متاثرشي چې له هرڅه لاس واخلي او په هسې کښيناستو راضي شي.

نواعتدا ل پسندي بايد زمونږ دپياوړو ملګرو دجديت اوفعاليت سير ورو نکړی شي او نه بايد داحتياط نوم په دوئ دومره اغيزه وکړي چې غړي يې بيخې سست شي او هيڅ ونکړي ځکه چې احتياط ديته نه وايي چې سړی هيڅ نه کوي او نه اعتدا ل دغه شی دی لکه چې بعضې خلکو دخپلو داسې حرکاتو لپاره نوم کړی چې په سترګونه ليدل کيږي او نه يې چاته تاثير معلوميږي.

کوم قومونه چې دترقۍ په لارکې له نورو ځيني وړاندې او دمخه دي که هغوئ داعتدا ل په نامه خپل سيرلږ څه وروکوي او په وقارو متانت د تکامل سير قطع کوي ورته ښايی مګر يوداسې قام چې له نورو ځيني بيرته پاتې وي هغوئ بايدله منډو کار واخلي اوپه نورو پسې ځان ورسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره ژوندون

دغه شيې او ورځې چې زمانه او وخت بلل کيږي دنړۍ پرټولو موجوداتو باندې راځي اوتيريږي، مګر کوم تاثيرچې په حيواتانو کې کوي هغه دصحراپه کاڼو کې نشي کولی.
زمانه او وخت دباغ په ونواو بوټو خزان او بهار راولي چې بعضې بوټې ورکوي او بعضې نوی پيداکوي، همدغه شان په حيوانانو کې زږښت اوځواني، قوت او ضعت پيښوي مګر دبيدياکاڼې که هر څومره وخت وربانديې تير شي هماغه شان وي، د پسرلی نسيم او د مني بادونه پکې هيڅ توپيرنه ښکاره کوي، نوويلی شو چې عصراو زما نه په ژوند يو شيانوکې تاثير کوي او ژوندون هم دزمانې تاثير قبلولو ته وايي.
هو! زمانه او عصر په ژونديو شيانو کې دهرشي داحساس په اندازه اغيزه او عمل کو ي او په هغه ځمکه کې ښايسته او ميوه داره بوټې زرغونوي چې هلته دحيات ماده او ژوندي ذرات موجود وي، په شنډه مځکه او وچ ډګر کې هېڅکله هغه تاثير نشي کولی چې په باغ اوبڼ کې يې کوي همدرانګه کوم تاثيرات چې زمانه او وخت دانسانانو په ډله او ټولګي کې لري هغه دغرو او رغوپه حيواناتوکې نلري، نوويلي شو چې انسان د زمانې له تاثيره نسبت ټولوموجوداتو ته زياته استفاده کوي او لکه څنګه چې زمان په ده کې تاثير او عمل کوي، دی هم په زمان کې عمل او اغيزه کوي، همدغه انسان دی چې دده په افعالو اواعمالو يو عصرله بل ځنې بيليږي او دده په شاهکار يو قرن په بل باندې افتخار اوسرلوړيي کوي.
زمانه ځي او تيريږي مګر دانسان اعما ل او افعا ل له ځانه سره داسې نشي وړی چې دخلکو هيرشي او دچاله ياده واوزي، زمانه داکولی شي چې انسان له ځان سره ملګری کړي او له دې نړۍ څخه يې بوزې يا په بل عبارت دده وجود خاورې کړي، مګر دده ښه نوم او ښه عمل هيڅکله او په هيڅ شان نشي محوکولی.
ښايي چې بعضې کسانوته دښه عمل په نسبت دا سودا پيداشي چې موږ ښه عمل څه شي ته وايو؟ او زموږ مقصد پدې ټکي کې څه شی دی؟
ددې پوښتنې ځواب به همدومره لنډ او اسانه ښه وي: هرکارچې دنورو انسانانو په خير اوفايده تماميږي او خلکو ته يې فايده رسيږي هغه ښه عمل او ښه کارد ی.
زموږ دا لنډ عبارت البته هر راز مادي او معنوي امورچې دبشريت په فايده باندې تما ميږي دښه عمل په نامه خلکوته معرفي کولی شي، همدغه ښه عمل دی چې دبشرپه تهذيب او تمدن کې لويه برخه لري چې بايد زمان اومکان وربانديې فخر اولويې وکړي.
دغه راز ښه عمل که هرڅوک پخپلو سوانحو کې لري هغه به اخرت کې هم دده په مخ کې لکه د جنت ښکلې او کلالی حوره ګرزي او دی به ورځنې خوند او حظ اخلي. زموږ دا بحث دژوندون په شاو خوا کې دی اوهغه انسان وربانديې ستايو چې دغه راز ښه عملونه ورځنې پخپل عصر او زمانه کې وليدل شي. موږ مخکې وويل چې ژوندون دزمانې تاثير قبلولوته وايي مګر داد حيواني او نباتي ژوندون تعريف دی چې دانساني ژوندون په نسبت نيمګړی او ناقص معلوميږي. موږ هغه انسان په انساني ژوندون باندې ستايو چه هغه هم د زمانې عمل او تاثير قبلوي او هم پخپله په نورو شيانوکې اغيزه اوعمل کوي موږ هيڅکله هغه قوم يا هغه ملت ژوندی نشو بللی چې زمان وربانديې راځي او تيريږي او دوئ پکې هيڅ نه کوي.
دغسې عمر يا شپې او ورځې خو په حيواناتو اوباغ و بڼ باندې هم تيريږي چې هغوئ ورځنې استفاده کوي او لوييږي مګر دغه لوئيده د دوئ کار اوعمل نه بلل کيږي ځکه چې دوئ يوازې دزمانې تاثير قبلوي او پخپله څه نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ غواړو چې انسان پداسې حيات او ژوندون وساتو چې له ده سره وړاو مناسب وي انسان بايد په ديناکې داسې ژوندون وکړي چې دنورو په ژوندون کې هم برخه واخلي او خپل قرن ژوندی کړي.
ددنيا لوی مصلحين او لارښوونکي، لوړ او نوموړي فيلسوفان چې دبشريت کاروان يې دجهالت په توره شپه کې يې په سمه لار روان کړی دی او د جهالت په توره شپه کې يې لکه داسمان ځليدونکي ستوري هرچاته لوری او لودن ښودلی دی چې دبشر دمادي اومعنوي حيات ددوئ مرهون دی او تراوسه پورې ددوئ په نامه په دنياکې ژوندي دي همدوئ د انساني ژوندون مثالونه اوښې ښې نمونې دي چې په لوړ اوتام حيات ستايل کيږي.
دا راز حيات نه دزماني سيلاب وړلی شي او نه يې قرمونه او عصرونه په اثرو باندې خاورې اړولی شي، دا راز ژوندون دومره قدر او قيمت لري چې زمان او مکان ورباندې وياړي او د مځکې پله په همدغسې کسانو باندې درنه او سنګينه ده چې پرښتې ورته دلمر اوسپوږمۍ ډيوه په لاس ولاړې دي او نندراه يې کوي.
موږ غواړو چې انسان خپله اندازه اوخپل استعداد په نظرکې ونيسي اوځانته هغسې ژوندون غوره کړي يعني هيځکله په يو داسې ټيټ او ناوړه حيات چې حيوانات او نباتات يې هم لري راضي نشي.
حيات او ژوندون ځانته مدارج او مراتب لري چې موږيې دلته په نباتي، حيواني اونساني ژوندون ستايو چې نباتي حيات بې شعوره او حيواني حيات ته شعوري ژوندون ويل کيږي. هرکله چې انسان له شعوره ورتير دعقل او فکر خاوند هم دی بايد د ده حيات او ژوندون هم لکه فانوس دعلم او پوهې په رڼا ښايسته او روښانه وي چې دزماني په حا ل تاثيروکړی شي او تياره يې په رڼا بدله کړي، همدغه حيات چې هم دزماني تاثير قبلوي او هم پخپله په زمانه کې تاثير کول دي کامل اوپوره حيات بلل کيږي چې دانسان لپاره مناسب دی. که موږ غور وکړو دمځکې دنورو موجوداتو ژوندون هم په حقيقت کې دانسان په حيات پورې تړلی دی که دانسان حياتي فعاليتونه نه وي، دحيات او ژوندون ماده به دمځکې له مخه که بيخي ورکه نشي نو دومره خوبه کمه شي چې له دې وخت سره هيڅ نسبت پيدانکړي، نوانسان بايدلکه لمر يو با حرارته او روښانه ژوندون ولري چې دده په تاثير دمځکې دمخ ټول شيان وروز ل شي او وده وکړي.
هو! انسان بايدلکه لمر داسې وي چې دده په تلو د مځکې نيمه کره د غم او ماتم توړکالي واغوندي او هر څوک دده تک له دنيا ځنې پوره حس کړي.

د ژوند مقصد

هرسړی چې هرڅه غواړي يا له هر شي سره مينه لري، هماغه شی د ده مقصد او مطلب ياپه بله ژبه خواهش او ارزو بلل کيږي، هغه مين او عاشق چې خپلې معشوقې ته رسيدلی او خپله محبوبه يې په داسې خوشحالۍ په غيږکې نيولې ده چې بې شرابو مست او مدهوش دی يا هغه څوک چې شپه او ورځ يې دشهرت دګټلو او اعتبار پيداکو لولپاره يوه کړی او لوړې رتبې ته رسيدلی دی، همدارنګه هغه دعلم او عرفان دډيوې پتنګ چې دجها لت په توره شپه يې ځان دمعرفت رڼا ته رسولی دی او له هر چا ځنې خپل ځان مسعود ګڼې داټول په حقيقت کې بې له دېنه چې خپل مقصدته رسيدلي دي بل مفهوم نلري.
نو ددنيا هره خوشحالۍ يوه ګرانه اوقيمتي مرغلره ده چې دمقصد په لمن کې موندل کيږي.
دنيا په حقيقت کې يو نندارتون دی چې انسان ته هر راز ښکلي او ښايسته شيان ورښيي چې هرڅوک له خپل ذوق او خواهش سره سم يوه شي پسې هڅه وکړي او ځان وروسوي، بلکې انسان لاڅه چې حيوانات او د هوامرغان يې هم هسې نه دي پرې ايښي بورا يې دګل په ګلاليو پاڼو مين کړی او دپتنګ په زړه کې يې دشمع دمحبت ډيوه بله کړيده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو چې سړی خپلې سترګې نبې وغړوي او هرطرف ته ښه په ځیر ځیر وګوري هرشی او هرڅه دخپل مطلب او مقصد لپاره زیار باسي او په هر شواخون چې وي ځان وررسوی نوبیا ویلی شو چې ژوندون په حقیقت کې د خپل مقصد لپاره حرکت او جدیت دی. خوشحالي یا سعادت هم د مقصد په رسیدلو یا دمقصد دپاره په زیار ایستلو کې دی بلکې هغه کسان چې خپل مقصد ته لانه دي رسیدلي او په لاره کې دي دهغوئ خوشحالتیا لا یو بل شان کیف لري چې په کامیابي کې نه پیداکیږي.

مونږ مخکې وویل چې ژوندون هغه حرکت دی چې دخپل مقصد او مطلب لپاره وي ځکه چې هر حرکت او ژوندون سند او دلیل نشي کیدی، هغه ګټه چې څوک یې له غره ورغړوي اوپه ډیره بیره مخ ښکته راځي یا هغه خزان وهلی پاڼه چې د مني بادیې له ونې بیله کړي او یوه خوا بله خوا یې وړي دا هم حرکت دی خو ژوندون ورته نه ویل کیږي، همدارنګه موټر، بایسکل، طیاره او داسې نورچې دبل مقصد لپاره په حرکت کې دي او پخپله کوم مقصد نلري ژوندي نه بلل کیږي.

مونږ دلته په مطلق حرکت کې بحث نه کوو اونه مطلق حیات زمونږ دبحث موضوع ده، زمونږ غرض انساني ژوندون او انساني حرکت دی چې عالي یا حقیقي حیات ورته ویل کیږي.

نو هرانسان چې په هغه کې دغه راز حرکت نه وي هغه ژوندوی نه بلل کیږي مګرپه حیواني ژوندون ورته قایلیدی شو. دانسان حرکت دحقیقي ژوندون نښه نه ده هغه انسان چې ګوزنږ و هلی دی او شپه او ورځ په حرکت دی یاد سړو له لاسه او دچا له ډاره لکه پاڼه رپیږي داهم حرکت دی خو دمقصدد پاره نه، همدارنګه هغه څوک چې پټې سترګې پروت دی او په ویدو یوه خوا بله خوا لاس اچوي یا ډډه په ډډه اوړي را اوړي دا هم حرکت دی مګرداسې ناقص حرکات دحقیقي او انساني ژوندون دلیل نشي کیدی مونږ هغه انسان ته په حقیقي ژوندون قایلیدلی شو چې په خلاصو سترګو پخپله اراده اومینه دخپل مقصد، خپل ملت او خپل وطن لپاره کار او حرکت کوي او که داسې نه وي نو ددغسې کسانو مرګ او ژوند څه فرق نلري ځکه چې د دغسې کسانو حیات او ژوندون بې له خوراکه بله هیڅ نتیجه نلري، او په دې هرڅوک پوهیږي چې ژوندون ددې د پاره نه دی چه سړی یې یوازې په خوب او خوراك تیر کړي او تش د ژوندون په نامه خوشحا ل وي ځکه چې دا راز ژوندون دحیواناتو په برخه رسیدلی دی چې باید انسان هیڅکله وربانديې خوشحاله نشي.

زمونږ له دې تیربحث ځنې به داڅرګنده شوی وي چې زمونږ مقصد په دې ویناکې دحقیقي اوانساني ژوندون تعریف او ښودنه ده چې دهر چا ورته پام شي اوپیدایې کړي نو بیا د نتیجې په ډول وایو چې حقیقي یا انساني ژوندون هغه حرکت دی چې دخپل مقصد لپاره وي او هرڅومره چې دسړي مقصد لوړ اوښه وي هغومره یې ژوندون هم ښه او د ستایلو وړ وي.

که دیو سړي مقصد له خپل شخصي مفاد ځنې لوړاو پورته وي یعنې یوازې دخپل ځان په غم نه وي اخته او د اجتماعي سعادت لپاره هم زیار باسې البته ددې سړي ژوندون او حیات ډیرقدر اوقیمت لري چې باید هرڅوک یې وستایي او وربانديې خوشحاله وي ځکه چې حیات دمقصد حاصلو لو وسیله ده او قیمت هم دمقصد په اعتبار ټاکل کیږي مګر دا هم باید ووایو چې لوړاو ښه مقصد هرڅوک دځان لپاره نشي ټاکلی اونه د هر چا سترګې ورباندې نښلي، ځکه چې هرڅوک دخپلې پوهې او خپل فکر په اندازه یوشی خوښوي چې هغه یې مقصد بلل کیږي نوهر څومره چې دیوه سړي تعلیم لوړ وي او تربیه یې ښه وي او په هره اندازه چې د چابصیرت او بصارت زیات وي هماغومره یې مقصد هم ښه اوعالي وي نو مونږ هیڅکله له یوه داسې سړي چې هغه دانفرادي حیات له دایرې ځنې دباندې نه وي وتلی او داجتماعي حیات تصورهم نشي کولی دا امید نشوکولی چې هغه دې یو اجتماعي مقصد ولري اودهغه مقصد لپاره دې زیار وباسي نو زمونږ د پوهانو او لیکوالو دا وظیفه د ه چې خلکو ته لوړ اوعالي مقاصد وروښیي اوله اجتماعي حیات سره یې اشنا کړي یعنې دلوړو مقاصدو محاسن او ښیګڼې ورته پوره ښکاره کړي چې هرڅوک په ډیره مینه او محبت دیوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه اولوړ مقصد په لور روان شي او دومره شوق ورسره ولري چې هیڅکله ستړی او ستومانه نشي اونه یې هیڅ راز تکلیف او زحمت مخه ونیولی شي.
هو! دیوهانو په برخه له اولې ورځې همدغه وظیفه رسیدلې ده چې دخلکو له سترګو د جهالت پردې لرې کړي او له درانه خوبه یې را جګ کاندي چه هر څوك د خپل حیات او ژونددپاره حرکت وکړي اوله دغو شپو او ورځو چې په هرچاباندې تیریږي استفاده وکړي ځکه چې زمانه او وخت په حقیقت کې لکه یو بحر داسې دی چې هر څوک ورځنې دخپل مقصد په اندازه استفاده وکړي څوک ورځنې ښایسته اوقیمتي مرغلرې راوړی او څوک پکې یوازې کبان نیسي بعضې لا داسې هم وي چې بې له اوبو څښلو نوره استفاده نه کوي.
موږ باید د زماني له دریابه پوره استفاده وکړو او په قیمتي مرغلرو پسې لاس وګرزوو.
زموږ ښاغلي اوپوه ادیبان بایدلکه دپښتو اوپښتونولۍ حامي خوشحالخان ختټک خلکو ته دسعې جدوجهد درس پدې ډول ورکړي.

کـــه غـــوټې پســـې وهـــې پـــه لاس بـــه درشـــي
چـــا وې داچـــې پـــه دریـــاب کـــې ګوهرنشـــته

دا راز صحیح افکار که د چاپه مغزوکې ځای ونیسي او یقین پیداکړي چې په سعیه او کوشش، جدو جهد هر راز مطلب حاصلیږي اوسړی پخپل زیار و زحمت له وخت او زماني ځنې هرډول مادي او معنوي استفاده کولی شي هغه هیڅکله محروم نه پاتې کیږي او هرو مرو دزماني له ډک دریابه خپل مقصد او د مراد ګوهر لاس ته راوستلی شي.

ګڼل

شپه ده او داسمان ځلیدونکي ستوري درګرده سترګکونه وهي زه پورته پاس په اسمان کې د سپوږمۍ او ستورو ننداره کوم یو بل هلک چې دیوه لوی ډنډ په غاړه ناست دی هماغه سپوږمۍ او ریږدیدونکي ستوري په رڼو او بوکی ډیرښکته دمځکې په تل کېویني. وګورئ! دانسانانو نظر څومره توپیرلري چې یوشی په یوه وخت کې څوک پاس پخپل سرویني او څوک یې ټیټ په مځکه کې مومي همدغه یوه رڼا ده چې هم پورته په شنه اسمان کې او هم ښکته په مځکه کې ترسترګو کیږي. نه همدغه یوشین ډنډ دی چې هم پاس په سر ولاړ دی او هم ترپښو لاندې لیدل کیږي، مګر که سړی لږ څه د شپږو جهاتو او خواو له قیده ځان خلا ص کړي او دخپلو اعتباراتو له دایرې ځنې بهرشي نوبیا دحقیقت په لویه اولایتناهي فضاکې لوری او لودن ورکوي او خپل ځان هم ورځنې ورکیږي.
نو انسان په حقیقت کې تل دخپل اعتبار او ګمان په نړی کې ژوند کوي او هر څه په هغه جامه کې ویني چې دی یې وراغوندي.
هو! ددنیا ټېټوالی اوپورته والی زموږ سترګو او اعتبار پیداکړیدی او داسره اوشنه رنګونه زموږ د دوو سترګو مولودګڼل کیږي که زموږ اعتبار او ګڼل څه قیمت ونلري سره اوسپین زیړ او ګلیټ څه توپیر نلري.
مورته خپل ګمان بعضې واړه شیان غټوي او بعضې غټ شیان راته واړه ښکاره کوي، د هرکار ګرانتیا او اسانتیا زموږپه لاس کې ده او دهرشي قیمت او اهیمت زموږ په اعتبار او ګڼلو پورې اړه لري.
همدغه زموږګڼل او اعتبار په هر څه کې تاثیر کوي او په دنیا کې نوي دودونه او ذهنیتونه پیداکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغه شی دی چې کله انسان له یوموهوم شکل ځنې ویروي اوکله یې دتوپ خولې ته د حملې لپاره تیاروي، دانسان ګمان او اعتبار یوداسې طلسم دی چې که دی یې پخپله مات نکړي هیڅوک یې نشي ماتولی.
نوهرقام او هرملت ترهغه وخته لوړاوغښتلی وی چې پخپل ځان ویسا او اعتماد لري او هرکله چې خپل ځان ضعیف وګڼي نوبیایې هیڅکله پښې نه ټینګیږي اونه دسیالۍ په میدان کې پخپلو پښودریدلی شي.
همدغه سبب دی چې نن دهرملت پوه او پیاوړی واکدارن خپل ملت ته دغرورملي او اعتماد بنفس درس ورکوي او په دغه راز تلقیناتو یکې یو قوي زړه پیداکوي چې بعضې ور ځنې په خودی باندې تعبیر کوي او دملتو په لوړوالي او ارتقا کې زښت ډیرتاثیر اواغیزه لري او اجتماعي پوهان یې خورا ډیرستایې ځکه چې حقیقت تریوې اندازې زموږ داعتبار اونظر په واک دی او لوړوالی یا ټیټوالی هم زموږ په لیدو پورې اړه لري.
هو! همدغه انسان دی چې کله حقایق باطلوي او کله دخپل لاس په بتانو خپل ځان غولوي، همدغه انسان دی چې کله سومنات ماتوي او کله یې پخپله جوړوي، همدغه انسان دی چې کله ددین او شریعت له دایرې اوزي اوکله دعرف او عادت په لومه کې داسې نښلي چې هیڅکله ځان نشي خلاصولی.
هو! انسان کله دلاس غوټه په خوله خلاصوي او اسانه کارځانته ګرانوي. کله ډیر مشکل اوګران کارونه اسان شمیري او دخپل ګمان په مرسته یې په اسانه سرته رسوي، نوویلی شو چې دانسان خپل ګمان دده په حق کې منلی او صحیح حقیقت دی او که یوځل پخپل ګمان بدګمان شو نو بیاپه هیڅ ځای کې حقیقت نشي پیدا کولی او پخپل وجود هم نه قایلیږي.
نو څومره به ښه وي چې زموږ اوستاسې ګمانونه ښه وي.

زړه او سترګې

کله یوشی په سترګو کې ښه ښکاره شي او په زړه کې ځای ونیسي اوکله زړه یوشی سترګو ته ښه ښکاره کوي. دسترګوکارله ښایست سره دی او د زړه له مینې او محبت سره، کله مینه دښایست په اثرکې پیداشي اوکله دمینې په سبب سړي ته یوشي ښایسته اوګلالی ښکاري. بعضې خلک دي چې زړه یې په سترګو کې دی او بعضې په زړه کې سترګې لري، ډیرځله دسرسترګې غولیږي او له ورکی هلک په یوه ښایسته مارخپل زړه بایلی لکه د هوامرغه شنه پتې ته رابنکته کیږي او د څو دانو لپاره ځان په لومه کې نښلوي مګر دزړه سترګې په داسې شیانو نه غولیږي اوهرشي کې دنقص او مفاد ډیر واړه ذرات ویني، یوازې ظاهري ښکلیتوب او داسې ګلالیتوب نه خوښوي چې عاقبت او نتیجه یې ښه نه وي دغه دسرسترګې چې دلمر او سپوږمۍ په رڼاکې یوشی او بل شی ویني هرڅوک لري، مګر ډیر لږ خلک دي چې دزړه په سترګو څه شی لیدلی شي ځکه چې داسترګې د علم او عرفان رڼا غواړي او بې له دغې رڼاهیڅ نه ویني او ورباندې تورتم وي. کله کله سره د علم له رڼا هم داسترګې څه نه ویني ځکه چې بعضې داسې پردې ورباندې پرتې وي چې بې د هغو له پریکولو هیڅ کارورځنې نه اخیستل کیږي، داپردې زیاتره د تقلید په سبب پیداشویدې. یا د اوهامو او خرافاتو ګرداو غبارپیداکړی وي چې علم یې هم علاج نشي کولی.
داسترګې دانسان هغه پټ استعداددی چې په مختلفو نومونو لکه عقل، بصیرت، فکر اوداسې نور ورځنې تعبیر کیږي.
اوانسان ورباندې له نورو حیواناتو پیژندل کیږي، انسان باید ارومرو خپلې دغه سترګې وغړوي، اوکار ورځنې واخلي.
سترګې پټول چې دپښتنو په محاوره کې لوی عیب دی هغه دهمدغو سترګو پټول او حقیقت ته نه کتل دي. کوم ضعف یا عیب که په دغو سترګو کې وي هغه باید حتماً اصلاح شي ځکه چې ترهرڅه دمخه دغه علاج ضرور اولازم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که داسترګي روغې نه وي دعلم رڼا هیڅ اوبې فایدې ده لکه چې یوه ورانده ته دلمر پلوشې هېڅ دي. څوک چې داسترګې نلري هغه لکه بناپیرک دعلم له رڼا تښتي او ځان ورنه پټوي یالکه هغه بوټی چې دلمر رڼا وربانديې بده ګلیږي او په سیوري کې ښه وده کوي دی هم په تورتم اوتیاره کې خوښ او خوشحاله وي.
چاچې دزړه له سترګو کار اخیستي او په همدغه نظرې دنیاته کتلي هغوئ ددنیا په صحنه کې ډیرشیان لیدلي اوهرڅه یې پخپله لمن کې راغونډ کړي دي ځکه چې د دې سترګو مخه هیڅ شی نشي نیولی او تر ډیرو لرې ځایو پورې رسیږي که انسان له دې سترګو کارواخلي او داسترګې وروزي نو خپل وړاندې وروسته حا ل وما ل تریوې اندازې ویني اوخپل ښه او بد ترهغه حده چې دبشر لاس رسیږي سنجولی شي.
څوک چې داسترګې لري هغه له هغو شیانو چې مور ته عادي معلومیږي ښه لوړمطالب معلومولی شي او دیوې منې له لویدلو څنې دمځکې قوه جاذبه معلوموي، دداسې کسانو په نظرکې دونې یوه شنه پاڼه دمعرفت دفتر او کتاب وي چې ډیر حقایق پکې ویني اوښه نتایج ورځنې اخلي.

زه دې پیژنم

که ته سل ځله ځان راته په بل څیر وښیې اوخپله جامه بدله کړې زه دې پیژنم اوپخپل زړه کې ستا حقیقت ته په ځیر ځیرګورم. ستا خوښه چې ځان هرڅنګه ښکاره کوې او پخپل ظاهري وضعیت کې هرڅه تغیر کوې مګرېدې پوه شه چې نه به دچا په ادارک او بصیرت پرده وغوړوې او نه به خپل حقیقت بدل کړې.
لکه چې یو مین خپله لیلیٰ په لوی ټولګي کې پیژني یا لکه یو حقیقت لیدونکی چې ریا کار زاهد ترسپین څادر لاندې ویني چې داڅوک دی اوڅه کوي، همدغه شان ته هم هیڅکله نه پټیږې او زه دې پیژنم.
ته پخپله چالاکۍ خپل ځان بل راز ښکاره کوې او زه هم ستا په مخکې څه نه وایم مګر په زړه کې پوهیږم چې ته څوک یې؟ ته پدې پوه شه چه ښه لباس، ښه ویناء، ښه شهرت، عزت او اعتبار همدارنګه یو هسک او جګ مقام ته ختل هیڅکله دسړي معنوي معیار نشي لوړولی که څه هم دځینو په نظرکې لوړ ښکاري، ته پدې پوه شه چې که خلک ستاله ظاهري حاله متاثر کیږي او تا بیموجبه ستایي داستاینه تاته هیڅ فایده نشي رسولی اونه ستا په حقیقت کې څه تغیر او تحول پینبوي.
هو! که یې سل ځله څوک لعل لعل بولي — په ستایلو به لعل نشي کوتي لال
لکه چه یو غمجن سړی پخپله مصنوعي خوشحالۍ ځان نشي خوشحالوی همدغه شان ټول ظواهر د حقیقت په تبدیل کې بې دخله اوبې تاثیره دي.
یوټیټ سړی که دغره سر او جګ ځای ته وخیژي هغه ته هرڅه ټیټ ښکاري مګردی هم ټیټ وي او په حقیقت کې هیڅ نه وي لوړ شوی.
نو دا راز لوړوالی بې له دېنه چې د سړي په نظرکې نورټیټ ښکاره کړي او غروربیداکړي بله فایده نلري.
هو! دا راز لوړوالی سړی له نوروخلکو څنې لرې کوي او لوبوي یې نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقیقت

لکه چې کله کله سړي ته خپله واهمه په توره شپه کې بعضې ډارونکي شان پیداکوي چې هغه یوازې دده په سترګوکې ځاي لري اوبل څوک یې نهویني، دښمنان او معاندین هم بعضې داسې عیبونه دسړي په شان کې ویني چې نورخلک یې نشي لیدلی او یوازې دهمدوئ تخیل پیداکړی وي، نولکه چې عشق او محبت زموږ سترګې داسې تړي چې دخپل محبوب معائب له محاسنو څنې نشوبیلولی، حسد او عناد هم زموږ او د حقیقت ترمنځ حایل کیږي او لکه دجهل حجاب ډیر حقایق له موږ څنې پټوي یایې په بل رنګ ښکاره کوي.

نونه هغه ستاینه حقیقت لري چې مجنون یې دلیلی دسپي کوي او نه هغه عیب چې دښمنان یې په سړي پسې تړي.

نو تر څو چې موږ خپل ځان دعشق او محبت له پنجو او دعناد او حسد له منګلو خلاص نکړو څنګه به حقیقت ته ورسیږو او په څه شان به دحقیقت په شاوخوا کې ازاد فکر وکړی شو؟

نو اورومرو به یا دعشق او محبت لامله د یوه شي په حق کې خوشبین یو اوښه ګمان به وربانديې کوو یا به دنفرت له کبله بدبین یو چې هیڅکله به محاسن نشولیدلی اوهرشي ته به دبد ګمانۍ په سترګه ګورو. په دغه دواړو حالو کې به موږ ته خپل ګمان حقیقت ښکاري مګرله حقیقت نه به ډیر لرې یو.

زما په ګمان څنې کسان ډیرزیات غولیدلي دي چې دخپلو عیبو په پلټنه کې خپل دښمنان په حقه ګڼي او داګمان یې کړی چې دښمن لکه ائینه دسړي عیب په ربښتیاني صورت سړي ته ورښیي ځکه چې حسد او عناد اورومرو ددښمنانو ذوق او ذایقه دومره خرابوي چې انګبین ورته سکنجبین ښکاره شي لکه چې شیدوایي:

ګـلـه مـن یـم لـه حاسـده ښـه متـاع کانـدي کاسـده
انګبـیـن ســکنجبین کـا پـه مـزه یـې تریـوجبین کـا

نوکه موږ خپل عیب ددښمن په ذوق پیژنو او د حاسدانو ذایقې ته اعتبار ورکوو، ودې شي چې خپل خواږه تروه وګڼو او ددې په ځاي چې ځان اصلاح کړو له ښوځنې بدوته واوړو، نوبیابه هم حقیقت ته نه یو رسیدلي او غلیدلي به یو.

هرکله که له دغو شیانو مجرد شو او دخپلو احساساتو او اعباراتو له دایرې بهر شو مګر پدې شرط چې دهمدغې بې اعتبارۍ په نړۍ کې پاتې نشو او لوړ مقام پیداکړو یعنې مایوس نه شو او لا په حقیقت پسې وګرزو ښایي چې هغه وخت موسترګې پخې وي او حقیقت ومومو.

نو زموږ او دحقیقت ترمنځ ډیره لاره ده او هغه وخت وررسیږو چې دجهل له تورتمه و اوزو او د کورکورانه تقلید بوتان مات کړو اوله خپلو هغو نفسي کیفیاتو څنې هم ځان خلاص کړو چه بعضې شیان موږ ته ښایسته کوي یا یې بد راته ښکاره وي. اوبرسیره پدې دومره تجربه هم حاصله کړو چې ربښتیانۍ او غولوونکي رڼا وپیژنو او پدې پوه شو چې داسمان دغه راڼه ستوري یالمر اوسپوږمۍ ولیدونکي او پریوتونکي دي او یو ه بله رڼا شته چې هغه دزړه په سترګو لیدل کیږي او داټول شیان دهماغې رڼا په اثرکې پیداشویدي، نو حقیقت لکه یوغمی ترلوړو غرولاندې نه دی اونه لکه دحیات اوبه په تورتم کې ځای لري چې مونږ یې په هیڅ شان ونه لیدلی شو.

بلکه دحقیقت رڼا دومره ځلانده ده چې بعضې نورشیان هم ځلیدونکي ښکاره کوي او موږ لکه چې دسپوږمۍ په شپه دسحر او سپوږمۍ رڼانشو بیلولی همدغه شان دحقیقت درڼا امتیاز هم نشوکولی که څه هم له هرې خوایې په موږ احاطه کړې او مونږ یې په غیرکې نیولي یو نو موږ هر وخت دحقیقت په رڼاکې یو او هر وخت له خپل فکراو بصیرت سر ه سم یوشی دحقیقت مثل او نظیر یاعین حقیقت ګڼو لکه یو مین چې کله دغره زرکه او کله دباغ سروه دخپلې معشرقې نظیر ګڼي او دهوسۍ سترګې دلیلیٰ سترګې بولي، او ډیر ځله لا خپله معشوقه هم په دغه راز نومونو ستایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوله حقیقته په لوی لاس ځان لرې کوي. انسان ته خدای دا استعداد ورکړی چې په حقیقت پسې د دهر له حلقې او دجامعې او محیط له غولي واوزي ترڅوچې حقیقت پیداکړي او یوه ملت ته دهدایت رڼا شي.

دمحبت رڼا

سړی چې دمحبت رانجه په سترګوپورې کړي هغه بیا هرشی په یوه ښه رڼاکې ویني او دهر شي ښه ړه ګوري هو! دا راز خلک هیڅ شي ته دتنقید په سترګه نشي کتلی اونه د اعتراض او عیب لټولو افکار ورته پاتې کیږي.
څوک چې دمحبت تراغیږې لاندې راشي هغه لکه بلبل او بورا دګل په یوه پاڼه خوښ او خوشحا ل وي او ټول باغ په همدغه یوه پاڼه کې ویني، هغه هیڅکله د خزان تصور نشي کولی او نه ورته دنیا بې وفا معلومیږي. مینه او محبت هروخت سړي ته د خوشبینې الهام کوي او ښه ښه ګمانونه ورته پیداکوي، محبت سړی ړوند او ګنګ کړي چې په سترګو عیب لیدلی اوپه خوله یې ویلی نشي، ځکه چې دهغه زړه لکه یوه پاکه مرغۍ په یوه داسې فضاکې طیران کوي چې هلته دبدګمانۍ ګرد او غبار هیڅ نه لیدل کیږي، دمحبت خاوندان هیڅکله لکه منطقیان د چا د دلایلو منطقي ضعف ته نه ملتفت کیږي او نه دچا وینا ورته دسیاست او منافقت له مخې معلومیږي.
هغه هره خبره رښتیا او صدق ګڼې اوپه هیچاکې دغدر، خیانت او فریب علامې نشي لیدلی، مینه ناک خلک هیڅکله لکه فلاسفه دعیب او نقصان ذرات په کائناتو کې نه ویني، لکه هغوئ چې دمحبت اوعشق نازک او خوندور کیفیتونه لکه یومین او عاشق نشي حس کولی اوعشق ته مرض یا جنون وایي.
دمحبت لرونکی لکه یو صوفي دمینې په رڼاکې حقیقت ته رسیدلی وي او نورخلک د خپلواو هامو او ګمانو نو په ګرد او غبار کې ورک وي.
که مور له چاسره مینه او محبت لرو هرومرو به دهغه په حق کې خوشبین یو او لکه پتنګ چې هیڅکله دشمعې حرارت اوسوزیده نشي حس کولی، مور به هم دخپل محبوب په شاو خواکې هیڅ عیب نشولیدلی مګرڅوک چې دخپلو دوستانو په حا ل کې لکه یو مفتش داسې غوراو تعمق کوي او دهغوئ دملامتۍ لپاره قراین لټوي هغه که څه هم کله کله حقیقت ته رسیږي ډیرځله به پخپل اجتهاد کې سهوه کیږي او ددې لامله چې په سلوکې یو ځل حقیقت ته رسیدلی دی هروخت به خپل فکر صحیح او صایب ګڼې.

شعر اوادب

چپه چپې او قراره قراري ده، د سپوږمۍ په سپینه رڼا د مځکې مخ ښایسته اوروښانه دی. هیڅ طرف زوږ او زوګ نشته او دشپې اوله شومه ده. یو ژور لښتی چې په شنه ګیاه پټ او پوښلی دی له اوبونه ډک اوغلی روان دی سړی چې داوضعیت ګوري ګمان کوي چې دا اوبه بې شعوره نه دي چې په عزم او اراده کوم طرف ته ځي.
زه هم په همدغه ګمان ورپسې روان شوم اوتلم، څه شیبه وروسته ګورم چې په یوه شنه باغ کې ګرزم او قدم وهم، پدې باغ کې هر راز بوټې ولاړ دي او دا او به چې له ډیرې مودې را ایسې دې باغ ته راغلې دي د دې باغ په شنو پاڼو، خوږو میوو، ښایسته ګلانو کې یې حلول کړی داشین بڼ او تازه چمن یې دانسانانو او د هوا د مرغانو د پاره سمسور کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اوبه کله دتاک په ځوکې ننوتلي او ډیر خلک یې پخپل خوند مست کړي او دډیرو نشه یې دبنګوپه پاڼو زیاته کړیده په یوه بوټي کې یې ځان لکه عسل خوږ کړی او په بل کې یې د سرکې تریوالی پیداکړی دی.
دا اوبه برسیره پدې چې ددې میوو او ګلانو دوجود سبب ګرزیدلی دی په عمران او ابادی کې یې هم زیاته برخه اخیستی، ددې باغ دیوا ل او ګرد چاپیر سرایونه یې سرته رسولي دي، دې او بو یوازې دمځکې په منځ تردد نه دی کړی، کله یې چې په زړه کې د همدردی حرارت پیداشوی د او قیانوس له دریابه راجګې شوې او په وچو میرو یې درحمت څاڅکي ورولي دي، اوکله د ګل له پاڼو هواته هسکې شوې دي.
همدغه اوبه دی(دنوعیت په لحاظ) چې کله ږلۍ ورځنې جوړه شوېده او کله شبنم شویدي، همدغه او به دي چې د ډیروخلکو تنده یې ماته کړې او له مرګه یې نجات ورکړی دی او کله یې لوی لوی فرعونان غرق کړیدي.
هو! پدې او بوکې هر راز صلاحیت شته چې کله په تیغ کې ځای نیسي او د توري آب په ځای کوي او کله دګل په پاڼو (ښایسته جامه) کې ننوزي دحسن او جما ل مظاهره کوي، ځینې وخت لا دصدف زړه کې ځان تربیه کړی او دجوهري په دکان کې دتجارت بازار تودوي، ښه فکر وکړئ! په دنیاکې بل شی هم شته چې داټول کارونه ورځنی واخیستل شي؟ هو! شعر او ادب.

شاعر او عالم

دوه شیه دي چې یوه ته شعر اوبل ته حکمت یا علم وایې، یوبه عقلي استدلال او منطقي قیاس دحق او حقیقت اثبات کوي،بل په تخیلي دلایلو اوسحري کیف سړی حقیقت ته رسوي، شعر دعشق او مینې رڼا په زړونو کې پیداکوي او علم وحکمت دعقل په نور ذهنونه روښانه کوي، دا دوه شیه که څه هم دخپل تعریف په لحاظ سره بیل او جلادي، مګر لکه اوبه او هوا کله کله یو په بل باندې بدلیږي او دا دواړه زموږ دحیات لپاره ضرور دي.
نوکیدی شي چې شعر حکمت او حکمت شعرشي، لکه چې زموږ اسماني کتاب هم له ځینو اشعارو په حکمت سره تعبیر کړي او په همدغه سبب زموږ ډیر مشا هیر هم د شعرا په تذکره کې راغلي او هم دعلم او عرفان بیرغ جګوونکي دي، نوهغه څه چې د شاعر له خولې اوریدل کیږي هغه هم حق او حکمت وي مګر دزړه له سوزه سره لکه چې علامه اقبا ل وایي:

حـق اګرسـوزی نـدارد حکمـت اسـت   شـعر میګـردد چوسـوزازدل ګرفـت

نودا باید ومنوچې شعر او حکمت کله لکه دسپوږمۍ اوسحر رڼا چې په یوه افق کې جمع کیږي دا دواړه هم په یوه ذهن او دماغ کې یوځای کیږي چې یو بیان هم شعر اوهم حکمت ګڼل کیږي او یوسړی هم شاعر او هم عالم یا حکیم کیدی شي. مګر له دې خبرې هم باید سترګې پټې نکړو چې شعري تعبیر اوعلمي تعبیر ډیر فرق سره لري، علمي تعبیرله هرې خواپه حق او حقیقت احاطه کړې وي او دقیق نکات هم ورځینې نه وي پاتې، مګر شعري تعبیر اوقافیې په محدوده دایره کې حقیقت ته یو اشارت کړې وي خو دا اشارت لکه د معشوقو سترګک دومره پرکیف او جذاب وي چې له یو ه علمي کنفرانس ځنې عمیق او بادوامه تاثیر لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم او حکمت دحقيقت له مخه ټول لباسونه لرې کوي او پخپله تشريح او تجزيه ديوې موضوع عروق اوشرائين اوټول فقرات ښکاره کوي مګر شعريې پس له تزئين او ارايش ځنې په يوه ښه لباس کې نيم پټ او نيم لوڅ ظاهروي چې هر څوک ورباندې زړه بايلي او پرې مين شي.که مونږ د شاعر خاص لفظ د ادب په عام لفظ بدل کړو نو ادبي تعبير هم لکه شعري تعبير داسې وي چې په يوه فلسفي اوعلمي تحقيق نه وي بنا، بلکې کله کله په علمي لحاظ غلط هم بلل کيږي.

څومره دمخه مايه مصري مجلاتو کې يوه جمله د اقتراح په ډول وليده چې د ښوښو ليکوالو توجه يې ځانته جلب کړې وه او سره له دې چې هر يوه په علمي لحاظ غلطه ګڼلې وه،ښه څه يې پکې ليکلي و. جمله داوه:

عمل څه کوي او موږ کومې خواته بيايي دسعادت لورته اوکه هلاکت ته؟ په دې عبارت کې علم لکه يو قايد داسې ښودل شوی چې موږيې خوزولی. يو او چيرته موبيا يي او دا ښکنده ده چې علم دا اقتدار نلري بلکې ديوه موټر يابيږی مثا ل لري چې موږ ورباندې خپل ځان يوځای ته رسوو مګر دا جمله سره له دغه علمي نقصانه پخپله ادبې جاذبه ليکوا ل مجبوروې چې په دغه موضوع کې څه وليکي او هر سړی دې خبرې ته ملتفت کړي چه نن د دنيا متمدن او علم لرونکي قومونه له خپل علم او تخنيکي معلوماتو څخه د خپل استهلاک اوبربادی په لاره کې کاراخلي.

نوويلی شو چې اکثره شعري او ادبي تعبيرونه همدغه شان جاذبيت لري او يوې مهمې موضوع ته دخلکو مخه راګرزوي مګر علمي تدقيق پکې نه وي شوی.

هرکله چې موږ ترېوې اندازې دشعر او حکمت ياعلم په ټکو لږه رڼا وغورزوله او داخبره مو هم لږه ښکنده کړه چې شعر او حکمت څومره بيلوالی او څومره نږديوالی لري نو اوس راځو د هغې ورځې بحث ته چې دڅوکسوپو هانو په مجلس کې دشاعر اوعالم په شاوخوا کيده، په هغه ورځ يوعالم چې شعري برخه يې هيڅ نه درلوده شاعرته په همدومره اهميت قايليده چې دلږ ساعت لپاره يومجلس تودولی شي چې څوکسه يې خواته يوه شيبه راټول شي اوبس.

ده ويل چې شاعر يو بې ثباته شخص دی چې په يوه اساس باندې نه وي روان او هرساعت يې فکر او حا ل بدليږي مګرعالم لکه يوغر په هروخت اوهر حا ل کې ثبات او استقامت لري اوديوه فکر خاوند وي.

لنډه يې داچې ده عالم ته داحق ورکاوه چې ديوه قوم مقتداشي او دسعادت لورته يې بوزي مګر شاعرته په دغه مقام نه وقايل له ده ځنې که څه هم چاپوښتنه ونکړه چې دی څه دلايل لري مګر ښايي چې دده دليل به همداو چې دشعر اساس تخيل دی اوهغه يو اساسی شی نه دی هر ساعت بدليږي اوبيل رنګ پيداکوي او دعلم اساس هغه يقيني مقدمات او دلايل دي چې عقل يې تزکيه او تصديق کوي او هره شيبه نه بدليږي دده دغه وينا دمجلس اکثرو خلکو په ښه وايي اوحق وايي باندې تلقي کړه مګر زموږ د مجلس يو ښاغلی ملګری له شعر او شاعر ځنې تر يوه حده مدافعه وکړه او يوه بل مشرسړی د فيصلې په ډول وويل چې شعر يو قالب دی ښه اوبد، صحيح او غلط هرڅه پکې اچول کيږي نو ښه اوبد يې بد دي. مګر هغه چا چې شعر او شاعر ته په کمه سترګه کتل هغه وويل:

هو! شعريو نيمګړی قالب دی چې حقيقت پکې پوره نه راوړل کيږي. د دې خبرې ځواب خو موږ مخکې ورکړ چې شعريو حقيقت پوره نشي راوړلی مګرداسې جذاب اشارت ورکوي چې تاثير يې له عام بيان او تعبير ځينې، ډير زيات او بادوامه وي نو اوس به راشو دې خبرې ته چې ايا دغه فيصله موږ منلی شوکه نه؟

له دې فيصلې ځنې خومعلوميږي چې شعر ديوه ظرف حيثيت لري چې دارو او ز هر دواړه پکې اچول کيږي او پخپله هيڅ شی نه دی که دفيصله کوونکي غرض همدغه وي موږ هيڅکله دانشو منلی چې شعرلکه يولوښی وګڼو او نور اهميت ورنکړو ځکه چې شعر پخپله دوا ده چې دوايي خاصيت او تاثيريکي حلول کړی او يوله بله د هيولی او صورت نسبت لري او که کله کله له شعر ځنې يوضرر وليدل شي نو دا راز مخالف تاثير په هره دواکې کله کله دبعضې موجباتو په سبب ليدل کيږي او علم هم ځينې وختونه دفکري او اجتهادي سهوو په سبب ضرر رسوي نو موږ پدې ځای کې هم فيصله کوونکی خپلې فيصلې ته ملتف کوو او هم هغه چا ته چې شعر او شاعر ته په ښه سترګه نه ګوري، وايو چې که دی ټول شاعران په نظرکې ونيسي او يو شاعر دتمامو شاعرانو نمونه ونه ګڼي دی به د فيلسوفانو او متصرفينو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالمانو او حکيمانو په ډله کې ښه ښه شاعران پيداکړي ا و دا به ورته معلومه شي چې شاعر هرومرو دغسې بې ثبات اوبې استقامته نه وي لکه ده چې تصور کړی دی، شاعر هم لکه يو ډير لوی سړی يوداسې استقامت لري چې نه يې دزمانې بهارله چتې باسي او نه يې خزان سر راټيټولی شي لکه چې رحمان بابا وايي:

لکـه ونـه مسـتقيم پخپـل مکـان يـم   کـه خـزان رابنـدې راشـي کـه بهـار

په شاعرانو کې هم لوی لوی خلک اولکه خوشحا ل خان خټک دټينګ عزم خاوندان پيدا کيږي چې نه ددښمنانو لښکرې او نه دحاسدانو خبرې دده په قوي اوغښ زړه کې څه ويره اوحرکت پيداکولی شي لکه چې پخپله وايي:

دعــــالم ډيــــرې خبــــرې ددنيــــا تــــورې لښــــکرې

زړه مــــې نــــه ښــــوري لــــه ځايــــه غرخوهســــې وي کــــه نــــه

که شاعران يوازې دتخيل خاوندان وای او نور اساسی افکارو يې په ذهن کې ځای نه نيولی هيڅکله به لکه اقبا ل ديوه نصب العين او مستقيم فکر خاوند سړی په شاعرانوکې نه پيداکيده اولکه حکيم سنايي او عطار، سعدي او رومي غوندې اشخاص به د شاعرانو په ټولګي کې نه ښکاره کيدل اونه به لکه بوعلي دعميقو افکارو خاوند دشعرويلو اقتدار درلود، شاعر هم انسان دی او انسان ته خدای هر راز استعداد ورکړی، که شاعرله نورو خلکو ځنې زياته برخه نه وي اخيستی نونيمګړی خوبه نه وی پاتې شوی.

دتورې رڼا

د زمانې اميل چې شپې او ورځې يې لکه د زنځيرکړی يوله بله ترلي دي او دشپو او ورځو، مياشتو او کلونو، قرنو او پيړيو په حساب لوېږي او وړې حلقې لري سړی پکې عجيب و غريب واقعات او مختلفې صحنې ويني. نن چې موږ داستقلال په نامه يوداسې ورځ لروچې شپه يې هم له نورو ورځونه روښانه ده او ددې ورځې په لمن کې موږ د خپلواکۍ او ازادۍ شرف او وقار مونډلی او هرشيبه يې زموږ په نظرکې ډيرقدر او قيمت لري، دا ورځ موږ ته يوه داسې شپه هم رايادوي چې له ډيرې تيارې سترګه په سترګه نه ښکاريده او بيخې تور تم و. داتورتم دسحر او طلسم يوه داسې تياره وه چې مونږ يې په غتو سترګو ويده کړي وو او خلکو به راباندې لوېې کولې، پدې تياره کې به ددې غرو رغو په هغو زمريانو د استعمار لاس راښکول کيده چې پخوابه يې خلک له تش صورت ويريدل او چابه ورته په زغرد ه نشو کتلی. دې تيارې دپښتو نخوا د آسمان لمنې په تورو وريځو لړلې وې او داسې معلوميده لکه چې پښتانه پاس په اسمان کې يوستوری نه لري. په دغه شپه دبد بختۍ يو ه داسې سيلۍ را الوتې وه چې زمونږ ټولې ډيوې يې وژلې وې او په هيڅ ځای کې داميدرڼا نه ځليده. زمونږ زړونه لکه ساړه نغري له حرارته تش او خالي و اود مليت په کالبوت کې مو د حيات او ژوند ګرمي بيخې لړه وه، پدې وخت کې ناڅاپه زموږ په مخکې يوه داسې رڼا وبريښيده چې زمونږ حا ل او استقبا ل يې روڼ او روښانه کړ او زمونږ توره شپه يې په سحر بدله کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا رڼا زموږ دهغې توري برق اوبرښنا وه چې هروخت وربانديږ پښتنو خپله مخه رڼا کړيده او خپلې بدبختۍ تورې تيارې يې پرې ورکې کړيدي.

په دې رڼا کې دومره تودوالی او حرارت و چې زمونږ په ګوګل کې يې سړه وينه توده کړه او ډير ژر يې زموږ په حا ل او استقبا ل کې تغير او تحول پيښ کړ.

په دې رڼاکې موږ دحيات هغه اوبه دتورې په خوله کې پيداکړې چې سکندر په تورتم کې لټولې. کله چې موږ له دغې تيارې رڼا ته راووتو او د پښتو نخوا دغرويه څوکو باندې د سعادت وړانګې اوپلوشې وځرکيدې زموږ په زړوکې دحيات مينه، دوطن محبت، د مليت احساس، دعلم اوترقۍ شوق او د ژوندانه ټول صفات او خوهشات پيداشوه، د وطن ښايسته غرونو او شنو ناوونو، ډکو سيندونو او ګڼو ځنګلو زموږ په زړه کې وطني عشق پيداکړ، موږ په همدغه رڼاکې خپل ځان وپيژانده اوپه ځان مو ويسا پيداشوه چې ملي غرور او افتخار هم ورسره ترلې دی.

مونږ په دې وپوهيدو چې ددنيا طوفانونه هيځکله مونږ دنړۍ له مخې نشي ورکولی او نه دغه راز لړې او تورې وريځې زموږ دسعادت درڼا مخه نيولی شي.

هو! موږ حق لروچې پخپل قوي او متين موجوديت ونازيږو او ووايو چې موږ هغه خس او خاشاک نه يو چې د حوادثو سيلۍ مو تيت په ترک کړي ځکه چې موږ پخپله پښتو او پښتونواله دهر راز مشکلاتو مقابله کولی شو، او د پښتنو په اصطلاح اسمان ته تيره غورزوو او سرورته نيسو.

موږ هغه ښاغلي پښتانه يو چې ځان راته ډيرلوی او سترښکاري او دخپلې سيمې درنښت خپل ملې افتخار، دپښتونولۍ ننګ او ناموس دتيرو پښتنو ښه نوم په داسې ډول ساتو لکه چې يو ډير پاک او له مينې ډك مين دخپل مقدس عشق احترام او حرمت ساتي.

موږ ته دخپل پلارنيکه توره محبوبه ښکاري او هميشه يې لوړوالی او ځليده غواړو، تر څو چې له خړ اسمانه تندر او ږلۍ اوري اوانسان دخپل اوپردي تميز کولی شي د پښتون توره به لکه يدبيضاپه دنياکې ځليږي اوټول پښتانه به دتورې په رڼاکې ژوندکوي.

موږ خپل ځان او خپله خپلواکی، خپل پښتني موجوديت ارومرو ساتو او له سروماله ورباندې تيريږو، مګربايد په دې پوه شو چې موږ داپه څه شان ساتلی شو؟ ددې پوښتنې په ځواب کې څه شی چې زما په نظرکې ډير مهم معلوميږي هغه زموږملي تربيه پښتني خويونه او پښتونواله ده ترڅو چې موږ پښتانه يو او پښتونولي لرو زموږ د خپلواکۍ اولوړتيا جنډه به ارومرو پورته وي اوپه ازاده هواکې به دازادۍ په ورمه رپيږي، هو! دا رښتيا اوکټ مټ حقيقت دی ترڅوچې ديوه قام په نفسي کيفيت او حا ل کې تغير پيښ نشي د هغوئ په حا ل کې خدای هم تغير نه پښوي، ترڅو څوک پخپله ځان ځاه ته ونه غورزوي لوی ښتن يې دذلت او انحطاط په کنډو کپروکې نه اچوي زموږ ملي اوپښتني روح په دومره لوړه او هسکه فضاکې ګرزي چې که موږ يې پخپله راښکته نکړو دهيڅا دلينديې غشی نه ور رسيږي اونه دچاله تاثيرلاندې راځي. وروسته تردې چې زه دځان په ساتلو کې پښتني اخلاقوته په اوله درجه اهميت قايليږم نو بيا علم اودنن ورځې مختلف فنون، ثروت اوبډايي او ځينې نورشيان هم ضرورې ګڼم، که موږ علم او بصيرت نلرو خلک موپه سحر اوچل ترخپلې اغيزې لاندې راولي او لوبې راباندې کوي، که موږ شته او ثروت نلرو زما نه مو وږی کوي او د نورو دام ودانې ته موراتيټوي، که موږ فن او تخنيک نلرو پخپل لاس ځان اورته غورزو او له ځان سره دښمني کوو، نن خلک دحربي فنونو په قوت داسمان له وريځو اولړو کاراخلي اوپخپلو دښمانو باندې تندراوږلۍ وروي، نن خلک دصفعت اوحکمت په مرسته هغه هوا چې دحيات مهم عنصردی دمرګ اله ګرزوي او ددښمن په حق کې ورځنې د زهروکار اخلي. که څوک غواړي چې په دې عصر کې خپل ځان اوخپله خپلواکي وساتي هغه بايد دومره کامل انسان وي چې خپل هرڅه يې پخپل لاس کې وي او د خپل هر مرض علاج وکړی شي، پدې وخت کې که نور هيڅ نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک دیوه قام دلاندې کولولپاره بعضې داسې مکروبونه دهغوئ په وجود کې انجکش کوي چې ډیر ژر یې ملي وینه فاسدوي او روح یې وژني. نوبرسیره په نورو خبرو نن د ازادۍ ساتلو لپاره ډاکټري هم لازمه ده.

نن ځینې کسان دنورو داسارت لپاره خپل ځانونه ښایسته کوي او پخپل ښکلیتوب ور ځنې زړه وري نوسړی باید هیڅکله لکه بلبل دچاپه ښایسته ګلانو زړه بای نلي او په پردي باغ کې اسیر نشي بلکه خپل ځان، خپل ملیت، خپل دودونه خپله ناسته ولاړه له هرچا ځنې ښه وګڼي اوخود ي ولري. ترڅو چې یوملت خپلې ټولې نیمګړتیاوې پوره نکړي او خپل ځان د بل له احتیا جه ونه ژغوري هغه په دنیاکې پوره اوحقیقي ژوندون نشي کولی اوپه هرراز چې وي د نورو ترتاثیر لاندې راځي.

سړی باید دې ټکي ته ښه متوجه شي چې انسان چې هرڅومره مدني شوی او مدنیت ته ورنژدې شوی دی هماغومره یې ډار او ویره ورکه شوې او نور ژوندي او زیروح شیا ن یې خپل لاس لاندې کړ ي دي او له خپلې اغیزې لاندې یې راوستلي یعني انسان دمدنیت په مرسته په وحشت باندې غالب شوی اوقوت یې موندلی لکه چې اوس هم ددنیا متمدن قومونه په وحشیانو اونیم وحشیانو باندې حکومت او حکمراني کوي نو که څوک غواړي چې دنن ورځې د مدني اقوامو ترتاثیر لاندې رانشي باید اورمرو په مدني سیرکې ځان ورسره برابر کړي او تمدن ته په سپکه سترګه ونه ګوري.

په دنیا کې صلح یوطبعي قانون دی او لوی ښتن هم مونږ پوه کړي یو چې دا ځمکه د صالحانو میراث دی او صالحان به وربادنې تسلط لري، دلته غرض هغه صلاحیت دی چې دمځکې دمخ حکمراني پرې کیږي چې داصلاحیت داسلام په ابتداکې په عربو کې پیدا شوی او زمونږ پښتنو په ملیت اوپښتنولۍ کې اغزل شوی دی.

مونږ باید داصلاحیت هیڅکله له لاسه ونه باسو،او وربادنې ټینګ اوسو، ددې صلاحیت لمړی نښه داده چې مونږ په حق او حقیقت ټینګ ولاړیو او ملکرتیابه یې کوو، هیڅکله به مو زړه ته خوف او ویره لارنلري او دضرورته په وخت کې به وینې تویول راته هیڅ ښکاري اوله مرګه به نهویریږو، بلکه دخپلې اسلامي او ملي لوړتیا دساتلو دپاره مرګ،ابدي ژوندون اوخپل سعات بولو او ددنیا د هر راز سختیو اومشکلاتو په مقابل کې به لکه دخپل وطن لوړاوهسک غرونه په هرمیدان سر لوړی ولاړیو، عزم او اقدام به مو ډیر ټینګ اوکلک وي.

ایثار اوقرباني به ډیرلوی افتخار ګڼو، اتفاق او اتحاد به مو هیڅ شی نشي خرابولی، پخپل مینځکې به یوله بله مینه او محبت، پیرزوینه او رواداري لرو او دخپل مقدس دین اوګران وطن د دښمنانو په مقابل کې به دسختو زړو خاوند یو، دلوی ښتن په ضعیفو مخلوقاتو باندې به زړه سوی لرو، عدل او انصاف به را ته له هر شي ښه ښکاري، د بې ننګۍ ژوندون به په هیڅ شان نه قبلوو او دخپل مقدس اوپاک مقصد لپاره به له سراو ماله تیریږو، خپل ځان او اولاد به د خدای درضا لپاره قربانوو اوبې له خدایه به بل هیچاته سرنه ټیټوو، دا ځکه چې دخدای له بندګي سره بله بندګي نه کیږي او نه خدای پاک په دې باندې راضي کیږي چې دده بنده دبل چابندګي وکړي.

هو! مومن اومسلمان باید اورمرو حر او ازاد وي اوپښتون باید تل ازاد اومستقل وي نو تل دې وي زمونږ ازادي اوخپلواکي ا وهمیشه دې وي پښتواوپښتنواله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږ ژوند

غر په غره نه ورځي. اوسړی په سړي ورځي دهمدغه تک له کبله چې وګړي يې يو له بله لري سړي ته دنورو ژوندون څه ناڅه ځرګنديږي او راز راز وګړي ويني.

يوه ورځ زه يوداسې سړي کره پيښ شوم چې پوله اوپټی يې هيڅ نه درلوده او په کورکې يې دمږک لکۍ هم نه سپيره کيده.

ده خپلې شپې او ورځې په لو او لور تيرولې او دکاله ټول خرڅوړی يې دومره نه و چې ديوه بډای اوشته من سړي دغاړې کالي شي.

پدې کاله کې بې له سپوږمۍ بله ډيوه نه وه او نه چاپې له خپل لاس او مړونده بلې سرويږدی درلوده.

دې سړي په دغه ورځ برسيره پدې چې خپل زوی(کټوری) ته يوه سدری او يوه سره خولۍ راوړې وه کورته يې هم څه غوښه اخيستې وه کټوري چې وروسته له ډيرو وختونو نوې نزی خولۍ موندلې او نوې سدرې يې اغوستې ده له هلکانو سره په کوڅوکې منډې وهي کله چې کاله ته راشي او دغوښو کټو په نغري باندې ووينې په منډه بيرته ځي او په نورو هلکانو زيری کوي چې موږ نن غوښه پخ کړيده.

هغوئ که څه هم په دغه ورځ لا څه ډيرې ورځې يې غوښه په سترګو نه ده ليدلې خودپښتنو زامن دي دا ورته ښه نه ښکاري چې ددوئ له کاله نه په بل کورکې ښه څه پاخه شوي وي اونه دا زغملی شي چې دوئ دې له چانه ښکته اوتيت وي.

نو هر يوه به چا يو څه اوچابل څه ښودل اوخپل نکولی به يې ستايه، چابه ويلې چې موږ لږمون پوخ کړی و چابه ويلې چې موږ نن چرګ باندې کړيدی داخبرې دوئ پداسې خوند کولې لکه چې لګياوي او خوري يې، نه خدايږوپه خوړلوکې يې دومره خوند نشته لکه دوئ يې چې له نوم اخستلو خوند اخلي.

يوازې کټوری له هلکانو سره داخوړې خبرې نه کوي موريې هم له ښځو سره ناسته ده اووايي: لاړه شم چې دغوښو کټو مې ونه سوزي. غوښه خو نه سوزي، ځکه چې کټو ترخولې له اوبو ډکه ده هغه ترسبا هم نه وچيږي خودا غواړي چې نورې ښځې خبرې کړي، دکټوري پلارچې خپل ګلالی ځوی په ښو کاليوکې ويني، من من غوښې اخلي او په کاليوکې نه ځاييږي خوله بلې خواچې دخپلې ښځې زاړه ټيکری او شکيدلي کميس ته ګوري سوراو تور ټول يې په زړه کې ګرزې خو چې هرڅومره خپلې سترګې يوه خوا بله خوا غړوي داسې څوک نه وينې چې دده زړه پرې ورشي اوڅه پورترې وغواړي.

سره لدې چې پدې کاله کې هيڅ نه و خو خوښي او د ژوندانه خوند پکې زښت ډير و اوله بډايانو ځنې ددوئ ژوند ډير خوږ و ځکه چې دشتمنو اوبډايانو زړونه تل هغه څه غواړي چې هيڅکله يې لاس نه ورسيږي.

هو! ددوئ خوښي او زړه ښه والی دومره وړيا نه وي چې په دومره وړو وړو خبرولاس ته راشي، ددوئ سترګې په ټوله نړی هم نه مړيږي دلويو اوشتمنوکورو لاخه چې ورڅوته هم ډير خوندور ځيزونه بيخونده شوي وي او وريښمينې ټوټې ورته لکه بيستې داسې ښکاري، ددوئ نړی وريجې که هرڅومره غوړې او غوښې پکې ډيرې وي د نورو سوږسک او شنو سبو يا شړومبوته په خوند کې نه رسيږي، نه پوهيږم چې داولې؟ نوښه ده که ښه ځيزونه دنوروپه مخکې ايښې وي خوند خو ددوئ په برخه رسيدلی دی او خوښي هم ددوئ په کاله کې ده.

نه يوازې دا نه، روغتيا اوجوړوالۍ هم دوئ ته ورکړشوی دی، دوئ هيڅکله لکه بډايان په لواړو وريجو اوکلکو غوښو نه نس خوږي کيږي او نه هغومره ژرژر ناروغتيا ورته پيښيږي، دوئ بې تروو ځيزونو، ښايسته ډيره ډوډۍ خوړلی شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوکه نورځه نه وي دغرو پرکي، نانګه اوموناڼي، شنې او داسې نور......هم خوړلی شي ځکه چې دوئ لادپستو اوخوندورو ځیزونو خوند نه دی لیدلي.

نه نه لیدلي یې دي خو په همدغو ځینې ونوکې لکه چې رحمان بابا وایي:

پتنګانو لره خدای په اورکې ورکړ | هغه عیش چې یې بلبلې په ګلزار کا
خرقه پوشو په خرقه کې دي مونډلي | هغه حظ چې په دنیاکې دنیا دار کا

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library